

μεταξὺ τῶν λογίων ὡς καὶ μεταξὺ τῶν αὐλικῶν. Πολλὰ ἐγένοντο ἀπόπειραι εἰς τὸ νὰ δυσφημίσωσι τὸν ἄνδρα· ἀλλ' ἅμα ἀνοίγει τις τὰ χεῖλη πρὸς ἔπαινον αὐτοῦ, ὁ μῶμος σιγαῖ παρευθὺς, καθότι ὀλίγοι εἰσὶν ἱκανοὶ εἰς τὸ νὰ στηρίζωσιν αὐτόν. Κύριός τις μὲ εἶπε τελευταῖον ὅτι δὲν ἐγίνωσκε τί ἔπρεπε νὰ φρονῇ περὶ τοῦ Οὐμβόλδου, οὔτε ἐδύνατο εἰς τὸ νὰ φθάσῃ εἰς σαφές περὶ αὐτοῦ συμπέρασμα. Ἀπεκρίθην, φρόνει πάντοτε περὶ αὐτοῦ ἀγαθῶς, πίστευε ὅτι ἀόκνως ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι βαδίζεις τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἔτερός τις ἐξεφράσθη περὶ αὐτοῦ· εἰρωνικῶς λέγων· « Ὁ Οὐμβόλδος ἦτο μέγας ἀνὴρ μέχρις οὗ ἦλθεν εἰς τὸ Βερολῖνον, ἀλλ' ἐκτοτε ἀπέβη κοινὸς ἄνθρωπος. » Ὁ δὲ M. P. ἀπεκρίθη, ὅτι ἐν Βερολίῳ οὐδὲν μένει εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀλλὰ πᾶν πρᾶγμα παρακμᾷ καὶ μαραίνεται. Ναὶ, ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ Ὁμήρου μεταφραστῆς Πῶπ ἦρχετο εἰς Βερολῖνον, ἤθελε καταλογισθῇ ὡς ἀπλοῦς διδάσκαλος ἀναγνώσεως. Ἡ παρατήρησις εἶναι ἀληθεστάτη, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ποτὲ δὲν ἐγράφη· τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο τοῦ Βερολίνου ἀξίζει βαθυτέρας ἐρεῦνης, καθότι ὑποδεικνύει ζωτικότητα ἀδιαπλάστου εἰσέτι μεγαλείου, ὅπερ, ἐὰν μὲν ἀναπτυχθῇ, δύναται νὰ περιποιήσῃ μεγάλην τὴν φήμην εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἐὰν ὅμως διακοπῇ, θέλει ἀποβῇ εἰς αἴσχος αὐτῆς. « Ἐκεῖ (δηλ. πρὸς τὸ Βερολῖνον) λέγει που ὁ Γαίτης, ζῇ φυλὴ ἀνθρώπων ἀσεβῶν. »

ΟΙ ΓΟΤΘΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΟΥΝΟΙ.

Αἱ τρομεραὶ τιμαὶ ἅς τὰ ἄγρια ταῦτα ἔθνη ἀπένεμον εἰς τοὺς τεθνεῶτας αὐτῶν μονάρχας ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, διὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Ἀττίλα, βασιλέως τῶν Οὔνων, καὶ τοῦ Ἀλαρίχου, βασιλέως τῶν Γότθων.

Ὁ Ἀττίλας ἀπέθανεν ἐν ἔτει 453 καὶ ἐτάφη εἰς τὸ μέσον μεγάλης πεδιάδος ἐντὸς φερέτρου περικλείοντος τρία ἕτερα, τὸ μὲν ἐκ χρυσοῦ, τὸ δὲ ἐξ ἀργύρου καὶ τὸ τρίτον ἐκ σιδήρου.

Μετὰ τοῦ νεκροῦ συνετάφησαν πάντα τὰ ἐχθρικά λάφυρα, οἷον πανοπλῖαι χρυσαῖ, ἵπποσκευαὶ χρυσοκέντητοι καὶ πολυτίμοις λίθοις κεκοσμημέναι, πλούσια μεταξωτὰ ὑφάσματα, καὶ ὅ,τι πολύτιμον ἐλήφθη ἐκ τῶν λεηλατηθέντων βασιλικῶν ἀνακτόρων. Ἰνα δὲ ἡ θέσις τοῦ τάφου τοῦ Ἀττίλα μείνῃ διὰ παντὸς ἀπόκρυφος, οἱ Οὔνοι ἐθανάτωσαν πάντας τοὺς παρασταθέντας εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του.

Οἱ Γότθοι ἔπραξαν σχεδὸν τὰ αὐτὰ διὰ τὸν Ἀλαρίχον ἀποθανόντα τὸ 410 ἐν Κοσένσα πόλει τῆς Καλαβρίας. Στρέψαντες τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Βασέντου, καὶ ἀνασκάψαντες εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ μέγαν τάφον ἔθαψαν τὸν βασιλέα τοῦτον μετὰ μεγίστου πλούτου. Μετὰ τοῦτο ἀφέντες ἐκ νέου τὸν ποταμὸν εἰς τὴν συνήθη ῥοήν, ἐφόνευσαν, ἄνευ ἐξαιρέσεως, πάντας τοὺς ἐργάτας τοῦ παραδόξου μνήματος.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Α΄ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ.

« Ὅλοι οἱ πόλεμοί μας προῆλθον ἐκ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ποτὲ ἡ Ἀγγλία δὲν διετήρησεν ἐκουσία εἰρηνικὴν τινα πρότασιν. Ἐπίστευεν ἄράγε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεθύμει τὴν καταστροφὴν τῆς; Ὁ Ναπολέων δὲν συνέλαβέ ποτε τοιαύτην ἰδέαν, καὶ τότε ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἀντεκδικήσεων. Ὁ Ναπολέων ἐξετίμα τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ κάμῃ πᾶσαν θυσίαν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης, πᾶσαν, ἐκτὸς τῆς βλάβης τῆς τιμῆς του. « Πρέπει λοιπὸν ὁ πόλεμος, ὅστις ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη καταστρέφει τὸν κόσμον, νὰ εἶναι αἰώνιος; Δὲν ὑπάρχει τρόπος τοῦ νὰ συνεννοηθῶμεν; Πῶς τὰ δύο μᾶλλον πεφωτισμένα καὶ ἰσχυρότερα, ἔλεγεν, ἔθνη τῆς Εὐρώπης, πῶς νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸ νὰ θυσιάζωσιν εἰς ἰδέας κενοῦ μεγαλείου τὴν πρόοδον τοῦ ἐμπορίου, τὴν ἐσωτερικὴν εὐτυχίαν, τὴν εὐτυχίαν τῶν οἰκογενειῶν των; Πῶς δὲν παρατηροῦσιν ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ πρῶτον τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων καὶ τὸ πρῶτον συνάμα τῶν ἐνδοξοτέρων; » Τὸ 1805 ὁ Αὐτοκράτωρ διευθύνει τοὺς ἐπομέ-